

Kürti László

akvárium

kidobáltam belőle sok évnyi tengerpartról összegyűjtött kavicsot, csigát, meg a díszes akváriumi bútort. nemcsak a fekete algákkal volt bajom, amit sem vegyszer, sem pedig a halaim nem tudtak már letakarítani az elhanyagolt falakról. nemcsak húsz év összehordott emléke, súlya híz szememnél fogva a medence aljára folyton.

az izlés változása fullaszt, a süllyedés kavar fel, mert amit tegnap szépnek találtam, az mára érvénytelen kacat, kirakati giccs. nem a hűséggel van bajom, az összetartozással, érzéketlenné lett varratos hegekkel.

az érvénytelenedés rettent, bisz-basz műanyag-növények oldódása, levegőztető vízpumpák évtizedes buborékfüggőnye. meg a műgyanta bujkálók labirintusa, kerámiakancsók, tengeri kincsek illúzióját keltő hatásvadászat, szépelkedő közönségesség. fehér homokot akarok, tiszta, átlátható viszonyokat, dél-amerikai halaim között erős hierarchiát. elég volt a megúszós helyzetekből, bujkálókból, inkább zabálják fel, ami kacat, nemtelen, minthogy magamat szörnyűségekkel ringassam tovább.

leckék, ívek, árnyak

jött a büntetés, indítható rakétával a vállán,
jött a járdán, mellettem, ahol épp parkolok.
gyerekért érkezem, épp vinném tanszobára.
a gyűlölet mellettem dül, sodródva cipősarkakon
kopog. felhúszom utolsó pillanatban az ablakom.
átmegy a másik oldalra, párhuzamos járda,
össze nem érő, névtelen utcahossznyi egyenesek.
vonul a büntetőszázad. vonul, az összeszorított
száján vágy és gyűlölet remegve egyensúlyoz.
megy a büntetés, mereven maga elé nézve.

szúr a két szem, és a szíve, rossz feleletek után
csupa seb. ki adta? ki kérte? örök lecke,
örökbefogadott büntetés. károg a hiány kopasz fák
tetején. ívesen fosznak fekete árnyai a tájnak.

majmok

nem kér inni, és tán nem volt soha éhes,
ketrec előtt ülök, lámcsak, mozdulatlan.
hümmögjük, a rabság nem is olyan rémes,
s nem nyílt még a föld meg, látod, énalattam.

vadakat etetni, bármi rossz dumával,
simogasd meg inkább, majd az ölebed.
mindig lesz új kórság, ellened új váddal,
te pedig, ki számít, csak azt öleled.

mindegy hányan jönnek, elborzadni rajtunk,
husággal kezdedben vársz a kifutón.
fagyival, vihogva, nem értik, hol tartunk,
bámulunk, fotóznak, ülünk semmit tudón.

záróráig kitart, csak egy mozdulatra,
józanul még kicsit, na, így kezdődik el.
mert nap süt ránk, legvégül, kifekszünk a padra,
rajtad nyáribunda, rajtam meg bankhitel.

Acsai Roland

Tűnt analógon

Nézem a régi fotókat, a századelői örökfényt:
földutak éjszara, rajta szekér nyoma látszani kezd el,
górénak tetején a galamb soha nem repül el már,
rég malom kerekét viszi még az a szél a fotókon,
árnyaikat vetik ágtalanul fák meztelen égre,
és az avarkori gyöngyök a földben örökre lapulnak.

Kisgyerekek kubikos taligával a sárban, a téren,
furcsa ruhákban, persze mezítláb, és kalapokban,
hintónál kocsisok tanakodnak, az utca kihaltabb,
mint most, gémes alatt alig állnak, a laktanya mellett,